

ΕΛΕΝΑ
ΓΚΙΚΑ-ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ

Η
Ζωή

ΠΟΥ ΣΟΥ
'ΚΛΕΨΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η ζωή που σου 'κλεψα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλενα Γκίκα-Πετρουλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσσου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Έλενα Γκίκα-Πετρουλάκη, 2020
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Miguel Sobreira, Magdalena Russocka/Trevillion Images,
MirasWonderland/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3617-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3618-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΛΕΝΑ
ΓΚΙΚΑ-ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗ

Η
ζωή

ΠΟΥ ΣΟΥ
'ΚΛΕΨΑ

*Στον Γιώργο, την αγάπη της ζωής μου.
Χωρίς εσένα τίποτα δε θα είχε νόημα.*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Το παρόν έργο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Ωστόσο, πολλά από τα γεγονότα που αναφέρονται στο τρίτο μέρος του βιβλίου, καθώς και μια σειρά από πρόσωπα που πλαισιώνουν τους κεντρικούς ήρωες βασίζονται σε ιστορικά δεδομένα. Η στέψη του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, του τελευταίου αυτοκράτορα του Βυζαντίου, τα γεγονότα που σημάδεψαν τα τελευταία χρόνια του δεσποτάτου του Μυστρά, οι διδασκαλίες του Πλήθωνος Γεμιστού και η επίδρασή τους στον Δυτικό πολιτισμό, η φιλοσοφική και θρησκευτική πόλωση του δέκατου πέμπτου αιώνα, η εξέγερση των ακτημόνων του Μοριά, καθώς και πολλά άλλα έχουν αποδοθεί με τεράστιο σεβασμό στην ιστορική αλήθεια, όπως αυτή διαφαίνεται από διάφορες πηγές. Ζητώ συγγνώμη από τους αναγνώστες για την ιστορική ανακρίβεια στο χρονικό πλαίσιο που αναφέρεται στην Κλεόπα Μαλατέστα, την οποία έκρινα απαραίτητη για την εξέλιξη της πλοκής. Στον βαθμό που μπορώ να γνωρίζω είναι η μόνη που επέτρεψα στον εαυτό μου.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Λουκία

Αρχές της δεκαετίας του 2000

Η λευκή Mercedes έπαιρνε με άνεση τις απότομες στροφές επιτρέποντας στους επιβάτες της να απολαμβάνουν τη μεθυστική φυσική ομορφιά που τους περιέβαλλε. Είχαν μπει για τα καλά στη διαδρομή του Ταϋγκετου αφήνοντας πίσω τους την ασφάλεια της εθνικής οδού. Μετά τα χωριά της Αλαγονίας, ο ορεινός όγκος έμοιαζε να τους περικυκλώνει, επιδεικνύοντας τα πανύψηλα δέντρα του, τις απόκρημνες πλαγιές και τις καταπράσινες χαράδρες που έχασκαν μόλις λίγα εκατοστά από την άκρη του δρόμου.

Η Ελβίρα, στη θέση του συνοδηγού, κοιτούσε μαγεμένη, σχολιάζοντας τα βράχια που κρέμονταν απειλητικά πάνω απ' τα κεφάλια τους και το αστραφτερό χιόνι στις απέναντι βουνοκορφές, που αρνούσανται πεισματικά να λιώσει αντιστεκόμενο σθεναρά στην επέλαση της άνοιξης.

«Μαγευτική διαδρομή... Πήγαινε πιο αργά για να την απολαύσουμε», παρακάλεσε έκθαμβη απ' την άγρια ομορφιά του τοπίου.

Ο Βασίλης πήρε πρόθυμα το πόδι του απ' το γκάζι για να της κάνει το χατίρι. Είχε χαρεί όταν η Ελβίρα τού πρότεινε να τον συνοδεύσει. Ήταν μια εξαιρετική ευκαιρία να περάσει λίγο χρόνο μαζί της έπειτα από τόσο καιρό που είχε να τη δει. Άπλωσε το χέρι του και έπιασε το δικό της, που ακουμπούσε χαλαρά στον

μηρό της. «Μου έλειψες, αδελφούλα», της είπε χαμογελώντας.

Εκείνη του ανταπέδωσε το χαμόγελο και έσφιξε το χέρι του. «Και μένα», απάντησε τρυφερά.

«Αύριο που θα φύγουν οι άλλοι, θα έχουμε χρόνο να τα πούμε οι δυο μας».

«Πού έχεις κανονίσει να μείνουμε;» ρώτησε η αδελφή του.

«Μέσα στο χωριό... Έχει ένα σχετικά καλό ξενοδοχείο. Όχι σαν τα πεντάστερα που συνήθισες στην Ευρώπη, αλλά τουλάχιστον είναι καθαρό και οι ιδιοκτήτες πολύ φιλόξενοι. Βλέπεις η περιοχή ακόμα δεν έχει αναπτυχθεί... Σκέφτηκα να κλείσω δωμάτια στη Σπάρτη, αλλά το μετάνιωσα. Καλύτερα δε θα είναι να ξυπνήσουμε το πρωί και να πιούμε τον καφέ μας με θέα το φρούριο;»

«Εννοείται πως ναι!» συμφώνησε η αδελφή του. «Σου αρέσει πολύ αυτό το μέρος...» σχολίασε αμέσως μετά.

«Πολύ! Με έχει μαγέψει... Σήμερα έχω κανονίσει να μας κάνουν και μια πλήρη ξενάγηση».

Η Ελβίρα άφησε ένα μικρό γέλακι. «Θα έχουμε μάθημα αρχαίας ιστορίας δηλαδή! Αναρωτιέμαι πώς θα νιώθουν γι' αυτό οι τεχνοκράτες της ομάδας σου».

«Σε βεβαιώνω πως όλοι είναι ενθουσιασμένοι με την ιδέα. Μη νομίζεις, όμως, η ιστορία δεν είναι και τόσο αρχαία... Το φρούριο και τα εξωτερικά τείχη χτίστηκαν το 1249...»

«Α, πρόσφατα!» τον πείραξε με κέφι η Ελβίρα. «Πάντως από ό,τι βλέπω έχεις κάνει τη μελέτη σου».

Ο Βασίλης κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Α, ναι! Σου είπα, παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον ο τόπος... Έχει κάτι... μυστηριώδες. Μου φαίνεται καταπληκτικό πώς ένας βράχος στη μέση του πουθενά κατάφερε να γνωρίσει τόση άνθηση. Και όχι μόνο επί βυζαντινής εποχής. Ακόμα και υπό οθωμανική κατοχή, συνέχισε να ακμάζει. Φαντάσου ότι επί τουρκοκρατίας αποτελούσε αγορά για τους πιο φημισμένους εμπορικούς οίκους της Δύσης».

Η Ελβίρα τον κοίταξε χαμογελαστή.

«Τι με κοιτάς έτσι;» ρώτησε ο Βασίλης.

«Σε καμαρώνω», απάντησε η Ελβίρα. «Πάντα μου άρεσε αυτό σ' εσένα... Που ήσουν τόσο... πολύπλευρος».

«Είμαι πολύπλευρος επειδή διάβασα λίγη ιστορία;»

«Πάντα είχες πολλά ενδιαφέροντα», διευκρίνισε η αδελφή του. «Και πάντα ήσουν άριστος σε όλα. Το έχεις αποδείξει άλλωστε με την πορεία της εταιρείας. Πήρες στα χέρια σου μια μεσαίου μεγέθους οικογενειακή επιχείρηση και την έκανες κολοσσό».

«Τα παραλές», απάντησε ο Βασίλης δήθεν σεμνά. «Δεν την έχω κάνει ακόμα κολοσσό, τώρα θα την κάνω», πρόσθεσε με στόμφο.

«Είναι πραγματικά μεγάλη η επένδυση που σχεδιάζεις εδώ, σωστά;» ρώτησε η Ελβίρα με ενδιαφέρον.

Ο Βασίλης ένευσε καταφατικά. «Μιλάμε για κάτι που δε θα έχει όμοιό του σε ολόκληρο τον κόσμο. Θα αναμορφώσουμε τελείως τον αρχαιολογικό χώρο και τη γύρω περιοχή, δημιουργώντας έναν μοναδικό τουριστικό προορισμό».

Η Ελβίρα κούνησε το κεφάλι της με θαυμασμό. «Πολιτικός μηχανικός, επιχειρηματίας, οραματιστής και με πολλές εγκυκλοπαιδικές γνώσεις. Κι ύστερα μου λες πως δεν είσαι πολύπλευρος».

«Αν σε άκουγε κάποιος, θα έλεγε πως εσύ είσαι καμιά αμόρφωτη», την πείραξε ο αδελφός της.

«Αμόρφωτη ίσως όχι, αλλά σε σχέση μ' εσένα είμαι... μονοδιάστατη», αποκρίθηκε η Ελβίρα με ένα ίχνος μελαγχολίας στη φωνή της.

«Άλλη επιστήμη η δική σου. Πολύ πιο απαιτητική... Αν δεν είχες αφοσιωθεί σε αυτή δε θα είχες φτάσει εδώ που έχεις φτάσει. Διευθύντρια της γυναικολογικής κλινικής στην Asklerios Klinik Barmbek. Μόνο που το λέω ανατριχιάζω», σχολίασε εύθυμα ο Βασίλης.

Η Ελβίρα σκυθρόπιασε ανεπαίσθητα κι έστρεψε το βλέμμα της στη θέα έξω από το παράθυρο.

«Τι; Είπα κάτι κακό;» ρώτησε ο Βασίλης που δεν του διέφυγε η αλλαγή στη διάθεσή της.

«Επιστρέφω», του είπε εκείνη μονολεκτικά έπειτα από λίγες στιγμές σιωπής.

«Τι εννοείς επιστρέφεις;» ρώτησε ο Βασίλης μπερδεμένος.

«Επιστρέφω στην Ελλάδα...»

«Μόνιμα;» Η έκπληξη στη φωνή του ήταν ολοφάνερη.

«Ναι. Μόνιμα».

«Και ο Γιόνας;» συνέχισε τις ερωτήσεις εκείνος, αναφερόμενος στον γαμπρό του.

«Αποφασίσαμε να χωρίσουμε...»

Ο Βασίλης την κοίταξε εμβρόντητος.

«Κοίτα μπροστά σου σε παρακαλώ!» τον μάλωσε η Ελβίρα. «Μα κι εγώ δες διαδρομή που διάλεξα για να σου πω τα νέα! Μέσα στους γκρεμούς!»

Εκείνος έστρεψε και πάλι την προσοχή του στον δρόμο, αλλά η έκφρασή του φανέρωνε πόσο τον είχαν θορυβήσει τα νέα της.

«Νόμιζα πως ήσουν ευτυχισμένη στο Αμβούργο», σχολίασε απορημένος.

Η Ελβίρα ανασήκωσε τους ώμους. «Κι εγώ έτσι νόμιζα...»

Στο μεταξύ πλησίαζαν στον προορισμό τους, και ο Βασίλης κατάλαβε πως δε θα προλάβαιναν να ολοκληρώσουν την κουβέντα τους. Είχαν ήδη περάσει το χωριό Τρύπη και η ταμπέλα στην άκρη του δρόμου τούς κατεύθυνε να αφήσουν τον κεντρικό δρόμο και να στρίψουν δεξιά.

Οδήγησε σιωπηλός στο πλάτωμα έξω από την πύλη του φρουρίου και πάρεκαρε. Το βαν της εταιρείας ήταν ήδη σταθμευμένο λίγα μέτρα πιο πέρα και οι έξι συνεργάτες του είχαν σχηματίσει πηγαδάκι κάτω από την ευεργετική σκιά ενός δέντρου. Στο κέντρο της συντροφιάς τους βρισκόταν και μια άγνωστη γυναίκα που κρατούσε από το χέρι ένα αγόρι γύρω στα δέκα. Ο Βασίλης μάντεψε πως ήταν η ξεναγός τους.

Έσβησε τον κινητήρα του αυτοκινήτου και στράφηκε προς την αδελφή του.

«Δεν προλαβαίνουμε να μιλήσουμε τώρα και όλη την υπόλοιπη μέρα θα είμαστε μαζί με τους άλλους. Θα τα πούμε όμως αύριο το πρωί όταν μείνουμε μόνοι, εντάξει;»

Η Ελβίρα τον κοίταξε γλυκά. «Δεν υπάρχουν πολλά να πούμε...» του είπε μαλακά. «Απλά έτσι έχουν τα πράγματα...»

«Δε μου αρκεί αυτό, αδελφούλα», της απάντησε με αδιαπραγμάτευτο ύφος. «Αν θέλεις μπορούμε να μείνουμε και αύριο το βράδυ για να συζητήσουμε...»

«Δεν υπάρχει λόγος να παρατήσεις τις δουλειές σου για...»

«Για; Για την αδελφή μου;» την έκοψε ο Βασίλης. «Δε θα μπορούσα να σκεφτώ πιο σημαντικό λόγο», πρόσθεσε. «Άσε που θα μου κάνει κάλο ένα μικρό διάλειμμα».

Η Ελβίρα έδειξε να ενδίδει στην ιδέα. «Εντάξει, εσύ ξέρεις. Εγώ έτσι κι αλλιώς διακοπές κάνω».

Βγήκαν απ' το αμάξι και πλησίασαν την υπόλοιπη ομάδα. Η άγνωστη γυναίκα, μια καλοβαλμένη σαραντάρια με ευγενική φυσιογνωμία, τους καλημέρισε διά χειραψίας και τους συστήθηκε ως Αναστασία Λάσκαρη, αρχαιολόγος. Σωστά είχε υποθέσει ο Βασίλης· θα ήταν η ξεναγός τους «για την επόμενη μία ώρα και κάτι» όπως τους ενημέρωσε η ίδια, αφού πρώτα τους σύστησε τον γιο της, τον Αλέξανδρο. «Ελπίζω να μη σας ενοχλεί που τον έφερα μαζί μου. Έχει πραγματικό έρωτα με αυτό το μέρος», είπε με καμάρι.

«Κάθε άλλο!» τη διαβεβαίωσε ο Βασίλης. «Κι εγώ έτσι νιώθω, Αλέξανδρε!» πρόσθεσε απευθυνόμενος στο παιδί.

Εκείνο κοκκίνισε και χαμογέλασε ντροπαλά.

«Λοιπόν, είστε έτοιμοι για ένα νοερό ταξίδι στον χρόνο;» ρώτησε με επισημότητα η αρχαιολόγος. «Αν ναι, σας καλωσορίζω σε ένα μεγαλειώδες κομμάτι της βυζαντινής ιστορίας. Στην καστροπολιτεία του Μυστρά!»

2

Μπήκαν στον αρχαιολογικό χώρο από την Πύλη του Φρουρίου. Ανηφόρισαν προς την κορυφή του λόφου και από το ύψος των εξακοσίων τριάντα μέτρων, όπου δέσποζαν τα τείχη της ακρόπολης, είδαν να απλώνεται στα πόδια τους η λακωνική κοιλάδα του Ευρώτα, αγκαλιασμένη από την επιβλητική οροσειρά του Ταΰγετου.

«Όπως βλέπετε», τους εξήγησε η ξεναγός, «τα οχυρωματικά έργα έχουν γίνει προς τον Βορρά, καθώς η μορφολογία του εδάφους προς τον Νότο θα έκανε έτσι κι αλλιώς αδύνατη την κατάληψη του κάστρου».

Η εννιαμελής ομάδα κοίταξε τη σχεδόν κάθετη βουνοπλαγιά και τον γκρεμό που καθιστούσαν το φρούριο κυριολεκτικά απόρθητο από εκείνη την πλευρά.

«Αυτή ακριβώς η μορφολογική ιδιαιτερότητα που βλέπετε έκανε τους Φράγκους να χτίσουν εδώ το κάστρο. Επίσης, τα δύο φυσικά πλατώματα που σχηματίζονται ήταν ιδανικά τόσο για την ανέγερση του φρουρίου εδώ στην κορυφή όσο και για την κατασκευή των παλατιών λίγο πιο χαμηλά».

Η αρχαιολόγος συνέχισε να τους δίνει ιστορικές πληροφορίες καθώς κατηφόριζαν το λιθόστρωτο μονοπάτι.

Πιο κάτω, στάθηκαν στον βυζαντινό ναό της Αγίας Σοφίας, της εκκλησίας των παλατιών. Η Λάσκαρη άρχισε να περιγράφει το ψηφιδωτό της εισόδου και την αρχιτεκτονική του χώρου.

Ο Βασίλης και η Ελβίρα ήταν οι μόνοι που την παρακολουθούσαν με προσοχή, ενώ οι υπόλοιποι της ομάδας άρχισαν να κουράζονται απ' τον ποδαρόδρομο και τις εξαντλητικές λεπτομέρειες για τη βυζαντινή τέχνη. Ανυπομονούσαν να ολοκληρωθεί η ξενάγηση και να κατεβούν στο χωριό για φαγητό. Εκεί όπου θα μπορούσαν να μιλήσουν στη γλώσσα των επενδύσεων και των κατασκευών.

«Και σε αυτό το σημείο, βρέθηκε ο τάφος της ιταλικής καταγωγής πριγκίπισσας Κλεόπα Μαλατέστα*», συνέχισε η αρχαιολόγος χωρίς να ποθείται από το γεγονός πως το κοινό της είχε περιοριστεί σε δύο μόνο άτομα.

«Ναι, έχω διαβάσει γι' αυτή», σχολίασε ο Βασίλης με ενδιαφέρον. «Πρέπει να ήταν πολύ ξεχωριστή γυναίκα».

Η αρχαιολόγος έδειξε να συμφωνεί. «Ήταν σύζυγος του Θεόδωρου Παλαιολόγου, αδελφού του Κωνσταντίνου, του τελευταίου αυτοκράτορα του Βυζαντίου». Ξαφνικά η φωνή της κόπηκε και η έκφρασή της άλλαξε. «Με συγχωρείτε...» είπε απολογητικά και το βλέμμα της καρφώθηκε σε ένα σημείο πίσω από την πλάτη του Βασίλη.

Εκείνος στράφηκε να δει τι ήταν αυτό που είχε τραβήξει την προσοχή της και αμέσως κατάλαβε. Ο γιος της είχε ξεμακρύνει και μιλούσε με μια κοπέλα που καθόταν σε μια πέτρα λίγα μέτρα πιο πέρα. Η κοπέλα ήταν εξαιρετικής ομορφιάς, και ο Βασίλης δεν μπόρεσε να μη σκεφτεί πως ο μικρός είχε καλό γούστο.

«Πάλι εδώ αυτή!» μουρμούρισε η Λάσκαρη μέσα απ' τα δόντια της. «Αλέξανδρε!» φώναξε μετά κάνοντας το παιδί να στραφεί φοβισμένο προς το μέρος της. «Έλα εδώ γρήγορα! Τώρα!» του είπε με ύφος που δε σήκωνε αντιρρήσεις.

Ο μικρός υπάκουσε απρόθυμα, ρίχνοντας μια μελαγχολική ματιά στη νεαρή γυναίκα καθώς απομακρυνόταν από κοντά της. Εκείνη του χαμογέλασε καθησυχαστικά και του έκανε ένα νεύμα με το χέρι της.

«Αλέξανδρε, τι είναι αυτά; Ξέχασες τι σου έχω πει;» τον μάλωσε η μητέρα του όταν τους πλησίασε το αγόρι.

«Μα η Λουκία είναι καλή...» διαμαρτυρήθηκε εκείνος χλιαρά αλλά με έκφραση που προόδιδε τη στενοχώρια του.

* Η Κλεόπα Μαλατέστα Παλαιολογίνα ήταν ιταλικής καταγωγής πριγκίπισσα, σύζυγος του δεσπότη του Μυστρά, Θεόδωρου Β' Παλαιολόγου. Υπήρξε προστάτιδα και μαθήτρια του Γεώργιου Πλήθωνος Γεμιστού.

Η μητέρα του τον έκοψε με μια απότομη χειρονομία. «Δε θέλω κουβέντα! Θα τα πούμε στο σπίτι αυτά. Μην απομακρυνθείς άλλη φορά από κοντά μου!» του είπε αυστηρά.

Το παιδί κούνησε καταφατικά το κεφάλι και έριξε άλλο ένα βλέμμα στην κοπέλα, που τώρα τους παρατηρούσε με ένα αινιγματικό ύφος.

Όταν οι υπόλοιποι προχώρησαν, ο Βασίλης κοντοστάθηκε και κοίταξε άλλη μια φορά το κορίτσι. Ήταν δεν ήταν είκοσι χρόνων και είχε μια σπάνια ομορφιά, μυστηριώδη και άγρια σαν το βραχώδες τοπίο γύρω τους. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν μόνο μια στιγμή αλλά γι' αυτόν ήταν σαν να πάγωσε ο χρόνος. Το βλέμμα της τον μαγνήτισε και τον διαπέρασε. Ήταν σαν να κοιτούσε κατευθείαν μέσα στην ψυχή του. Στα μάτια της έλαμπε ένα γαλάζιο έντονο και βαθύ, ίδιο με αυτό του μαγιάτικου ουρανού.

Η γυναίκα έσπασε την οπτική επαφή. Σηκώθηκε από την πέτρα της και περνώντας από μπροστά του άρχισε να κατηφορίζει το μονοπάτι. Ο Βασίλης ένιωσε ένα ανεπαίσθητο, λουλουδένιο άρωμα να γαργαλάει τα ρουθούνια του καθώς τον προσπερνούσε. Την κοιτούσε να απομακρύνεται όσο εκείνη κατέβαινε τα απότομα, λιθόστρωτα σκαλοπάτια με αέρινα και γεμάτα χάρη βήματα, λες και το σώμα της δεν ήταν δέσμιό της βαρύτητας. Ο ήλιος έλουζε τα ξανθά μακριά μαλλιά της και ολόκληρη η φιγούρα της έμοιαζε να είναι τυλιγμένη στο φως.

«Κύριε Ρήγα;» Η φωνή της ξεναγού τον επανέφερε απότομα στην πραγματικότητα. «Θέλετε να σταματήσουμε; Μήπως έχετε κάποια απορία;»

«Ναι», απάντησε εκείνος αυθόρμητα. «Ποια είναι αυτή η κοπέλα;»

Οι συνεργάτες του και η αδελφή του τον κοίταξαν παραξενεμένοι και κάποιοι χαχάνισαν, διασκεδάζοντας που το αφεντικό τους είχε εκφράσει τόσο ανοιχτά το ενδιαφέρον του για την άγνωστη γυναίκα.

«Είναι η Λουκία! Είναι η καλύτερή μου φίλη! Είδατε τι όμορφη που είναι;» πρόλαβε να απαντήσει ο Αλέξανδρος.

«Αλέξανδρε!» τον μάλωσε η μητέρα του. Ύστερα στράφηκε στον Βασίλη. «Γιατί ρωτάτε;»

«Μου φάνηκε γνωστή», απάντησε εκείνος αόριστα.

«Αποκλείεται να την ξέρετε. Αυτή έχει περάσει όλη της τη ζωή στον Μυστρά. Αμφιβάλλω αν έχει πάει έστω και μέχρι τη Σπάρτη ποτέ... Παράξενο κορίτσι».

«Δηλαδή;» επέμεινε ο Βασίλης. «Τι εννοείτε παράξενο;»

Εκείνη τον πλησίασε λίγο και χαμήλωσε τη φωνή της. «Λένε πως δεν είναι εντελώς καλά στα μυαλά του το καημένο...» είπε με περιλυπο ύφος. «Και η οικογένειά της... μμμ... πώς να το πω... είναι λίγο αλλόκοτη. Ας προχωρήσουμε, όμως, τι λέτε;»

Ο Βασίλης ένευσε και ακολούθησε την ξεναγό που συνέχισε να αραδιάζει ακατάπαυστα πληροφορίες για τον αρχαιολογικό χώρο. Εκείνος όμως δεν την πρόσεχε πια. Ο νους του έτρεχε στην αιθέρια ξανθιά κοπέλα και στον τρόπο που τα μακριά της πόδια έδειχναν να μην αγγίζουν το έδαφος όταν κατέβαιναν σαν αερικό τα πέτρινα σκαλιά.

3

Μετά την ξενάγηση, κατέβηκαν για φαγητό στο Παρόρι, ένα χωριουδάκι έξω από τον Μυστρά.

Σχολιάζοντας το φυσικό περιβάλλον, ο Βασίλης επισήμανε για άλλη μια φορά πως η περιοχή άξιζε να μπει σε τροχιά ανάπτυξης.

«Όταν ολοκληρωθεί το δικό μας έργο, ο Μυστράς θα είναι η πιο διάσημη καστροπολιτεία μεσαιωνικού τύπου στην Ευρώπη!» τόνισε με ενθουσιασμό.

«Θα θυμίζει την παλιά πόλη της Ρόδου, Μονεμβασιά και τέτοια;» ρώτησε η Ελβίρα.

«Όχι βέβαια!» ξεφώνισε ο Βασίλης σαν να τον είχε προσβάλει. «Εδώ μιλάμε για κάτι πραγματικά μοναδικό! Στην ομάδα θα ενταχθούν κορυφαίοι αρχαιολόγοι, βυζαντινολόγοι, αρχιτέκτονες, πολιτικοί μηχανικοί! Τα πάντα θα γίνουν με σεβασμό στις ιστορικές λεπτομέρειες. Όταν τελειώσουμε, ο Μυστράς του σήμερα θα είναι ένα τέλειο αντίγραφο του 15ου αιώνα!»

«Αυτός είναι ικανός μέχρι και τους Παλαιολόγους να αναστήσει και να τους βάλει να σεργιανίζουν στα καλντερίμια του κάστρου!» πετάχτηκε ο Νίκος Αρσένης, που τελούσε χρέη διευθυντή ασφαλείας στην εταιρεία. Λόγω της μακρόχρονης φιλίας του με τον πατέρα του Βασίλη, είχε περισσότερο θάρρος από τους υπόλοιπους.

«Καλή ιδέα, Νίκο!» αναφώνησε ο εργοδότης του γελώντας. Ύστερα στράφηκε και πάλι στην αδελφή του. «Σκοπεύω να ξαναδώσω ζωή στη νεκρή πολιτεία, να αναβιώσω όλη την αίγλη και το μεγαλείο που γνώρισε την εποχή της ακμής της!» είπε με πάθος.

«Δεν μπορώ να φανταστώ πόσο θα κοστίζει όλο αυτό!» σχολίασε η Ελβίρα.

«Η χρηματοδότηση δεν είναι πρόβλημα», τη διαβεβαίωσε με σιγουριά ο αδελφός της. «Έχω ήδη αρκετούς υποψήφιους επενδυτές που είναι πρόθυμοι να συμμετάσχουν. Το πρόβλημα θα είναι κυρίως γραφειοκρατικό και νομοθετικό. Εμείς είμαστε σε θέση να αποδείξουμε πως η ανάπλαση όχι μόνο δε θα αλλοιώσει αλλά θα προστατεύσει και θα αναδείξει την ιστορία του κάστρου. Όμως, ξέρεις πώς είναι τα πράγματα. Θα μπει στη μέση η αρχαιολογία και ένας Θεός ξέρει πώς θα καθαρίσουμε μ' αυτούς. Άλλωστε, στην Ελλάδα ζούμε!»

«Αυτό ίσως να είναι καλό...» μουρμούρισε η Ελβίρα.

«Από ποια άποψη;» απόρησε ο Βασίλης.

«Ε, να... φημιζόμαστε σ' αυτή τη χώρα για τον τρόπο που μπο-

ρεί κάποιος να σπρώξει τα θέματα που τον ενδιαφέρουν. Δεν έχεις άκρες στην κυβέρνηση;»

«Και βέβαια έχω... Αλλά ή θα πέσεις σε διεφθαρμένους και θα αρχίσεις να ταΐζεις ένα βαρέλι χωρίς πάτο ή σε καρεκλοκένταυρους και κοντόφθαλμους που δε θα καταλαβαίνουν τι τους λες! Ή και τα δύο ταυτόχρονα!»

Από την αγανάκτηση στη φωνή του η Ελβίρα συμπέρανε πως ο αδελφός της είχε ήδη τις πρώτες του αναμετρήσεις με την ελληνική γραφειοκρατία.

«Βασίλη», τους διέκοψε η βοηθός του κοιτώντας το ρολόι της. «Σε μισή ώρα έχεις ραντεβού με τον δήμαρχο. Μήπως να σηκωνόμασταν σιγά σιγά;»

«Σωστά», κατένευσε εκείνος. «Εμείς θα κάνουμε κάποιες συναντήσεις για το έργο όλο το απόγευμα», είπε στην αδελφή του. «Το βράδυ όμως θα έρθεις μαζί μας. Μας έχουν τραπέζι οι Αρχές του τόπου. Θα μας ταΐσουν πριν αρχίσουν να μας χτυπούν από όλες τις πλευρές!» πρόσθεσε μετά με ένα πικρό χαμόγελο.

«Ότι θα μας χτυπήσουν είναι το μόνο σίγουρο!» συνηγόρησε ένας αρχιτέκτονας της ομάδας. «Πότε έγινε κάτι μεγάλο στην Ελλάδα χωρίς να περάσει από σαράντα κύματα;»

«Εμείς όμως είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τους πάντες και τα πάντα!» δήλωσε ο Βασίλης με αισιοδοξία και σήκωσε το ποτήρι του. «Στον Μυστρά!» είπε και τσούγκρισε με όλους τους συνδαιτυμόνες του.

«Στον Μυστρά!» επανέλαβαν και οι άλλοι με μια φωνή πριν αδειάσουν τα ποτήρια τους.

Ήταν όλοι βέβαιοι για την επιτυχία του έργου, εμπνευσμένοι από τον δυναμισμό και το όραμα του εργοδότη τους. Έβλεπαν πως ήταν ικανός να αναμετρηθεί με όλους και με όλα και να βγει νικητής. Με όλους εκτός από τη μοίρα, που όπως πάντα είχε καταστρώσει τα δικά της σχέδια.

Δυο αδελφές, δίδυμες, και ένας άντρας
ανάμεσά τους. Αγάπη, καθήκον και έρωτας
μπλέκονται, συγκρούονται, χωρίζονται βίαια
και ξανασιμίζουν σε μια διαδρομή δίχως τέρμα.
Ένα γαϊτανάκι ψυχών που τις δένει ένας βαρύς
όρκος και ένας ανεκπλήρωτος έρωτας.

Από το σήμερα στο μακρινό χθες, πάντα
με φόντο τη μυστηριακή καστροπολιτεία
του Μυστρά, οι δίδυμες δε θα πάψουν
να αναζητούν τη λύτρωση.

ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΠΟΙΕΣ ΨΥΧΕΣ
ΔΕΝ ΤΙΣ ΓΑΛΗΝΕΥΕΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

ΕΠΕΙΔΗ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ
ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΝΙΚΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24450

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η